

ת"פ 4517/10 - מדינת ישראל נגד סיון איסקוב, גבי איסקוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4517-10-4517 מדינת ישראל נ' איסקוב ואח'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד דזק
	נגד
הנאשמים	1. סיון איסקוב ע"י ב"כ עו"ד גלאון 2. גבי איסקוב ע ע"י ב"כ עו"ד שלם

הכרעת דין

האישום

1. לנאים מioחות עבירות אלימות שביצעו יחד לפני המתלון, רקע סכוס בוגע לתשלום דמי שכירות.

על פי תיאור העבודות, הנאשם 1 הוא אביו של הנאשם 2, ושניהם שכוו עם משפחתם את דירתו של המתלון. ביום 17.7.17, בשעה 19.00, הגיע המתלון לבניין כדי לדרש את כספי השכירות, ופגש בנאים מתחת לבניין. לאחר ויכוח, תקפו אותו הנאים בצוותא חדא, בכר שהנאים 1 הלחם באגראפים בפניו כ- 3-4 פעמים, והנאים 2 נטל לווח ברגל שהוא במקום והיכה באמצעות בעורפו וידי. כתוצאה לכך, נגרמו למתלון שטף דם פנימי במצח, בשפה, ובאזור הימנית. בהמשך לאמר, עלה הנאשם 1 לדירה והמתלון עלה אחריו, לאחר שהנאים 1 אמר שישלם לו את דמי השכירות. בדירה, תקף הנאשם את המתלון בכר שנטל סכין לחם וניסה לדקור אותו באמצעותה. המתלון תפס את הסכין בצד החותך על מנת למנוע את הדקירה, אז הנאשם 1 משך את הסכין מידיו, והמתלון נחתך בסיס אגדול שמאל, כן נגרמה קרייה בכף יד שמאל.

בгин מעשים אלה, מioחות לנאים 1 עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא חדא, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ד-1977 (להלן: החוק), וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק. לנאים 2 מioחות עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק.

תשובה הנאשימים והערות מקדימות

- .2. הנאשימים כפרו בעובדות וטענו כי היה וויכוח, אך לא הייתה שום אלימות.
- .3. הן הנשם 1 והן המתלוון, הם בעלי שפט אם זרה (רוסית), בהיותם בעליים מאווזבקיסטן, והדבר ניכר בעת עדותם, שכן שניהם התקשו מעט למסור את תיאור המקירה בלשון ערירה, וכן היה גם בעת עדותה של אשת הנשם 1 שזמננה מטעם ההגנה. עם זאת, ניתן היה להבין כל אחד מהם היטב. קושי שכזה לא התעורר בעדותו של הנשם 2, הדובר עברית ברמת שפט אם.
- .4. במהלך המשפט עלה כי אין מחלוקת על כך שהנאשימים שכרו את דירתו של המתלוון על פני שנים ארוכות, ונוטרו להם חודשים רבים עד תום תקופת החוזה האחרון. כמו כן, אין מחלוקת על כך, שהנאשימים פיגרו בתשלום דמי השכירות בחודשים שקדמו לאירוע, וחובם עמד על סך 5,000 ₪. לצד זה, עלה מידע שני הצדדים לסכום כי הם בעלי היכרות יידידותית רבת שנים, מאז יולדותם באוזבקיסטן, ואף לאחר עלייתם לארץ. יותר מזה, לאחר האירוע התפיסו, ואף הספיקו להשתתף באופן הדדי בשמחות משפחתיות. חיים הם מתגוררים באותו הבניין, כל אחד בדירהתו, ומקיימים קשרי שכנות טובים.
- .5. כבר עתה אצין שאני מוצאת כי גרסת המתלוון מהימנה בעיקר בעניין מעשי הנאשימים. עם זאת, להלן נראה כי המתלוון צמצם עד מאי בתיור תרומותיו שלו לאירוע, אשר בעיטה לא ניתן לקבל את גרסתו כפי שהיא.

ניתוח גרסת המתלוון

- .6. כיוון שעדות המתלוון עומדת לבדה מול עדות שני הנאשימים, חשוב להביאה כלשונה:
- ת. אני באתי לקחת כסף של שכירות של דירה שלי. אני השכרתי לבן אדם זהה את הבית. באתי לקחת שכירות כסף לבן אדם זה (מצביע על הנשם 1). אמרתִי מתי אתה נותן כסף? הוא אמר עד מתי אתה מבקש כסף קם והרביץ לי. והבן שלולקח את הברזל נתן מהחיה, לא הספקתי פה מסתכל מהחורה מסתכל, נתנו מכח, טוב. הרבייז אותו.
- ש. מי הרבייז לך ראשון?
- ת. ציון.
- ש. אוין.
- ת. בפנים, פה (מראה אגרוף על הלחי הימנית).
- ש. כמה מכות בערך?

- ת. קיבלתי מכח, 3 4 5 פעמים קיבלתי מכות על הפה, על הפנים, על המצח, אחר כך בן שלו בא הרבייז לי עם הברזל זהה חזק, (מראה על לוח ברזל מאחורי התובעת).
- ש. איפה פגע בגין?

- ת. מהחורה פה. מראה על העורף, גם בידים (מצביע על החלק העליון של הזרועו). אחר כך יצא אישה שלו אמרה די מספיק די מספיק די. אחרי זה ציון עלה הביתה אחרי זה אני עליית הביתה שלו לבקש סליחה מה קרה, אני באתי לבקש סליחה הוא אמר לי תצא מהבית שלי אני אהרוג אותך ולקח סכין של הלוחם חותך ואני שמתי יד שלי והוא נתן לי. סכין

לקח רצה לחזור אותו הרים סcin מדגים הנפת סcin מעל הראש, הרים את הסcin הרים יד אני שמתי יד שלי ופגעתו ונחתכת מהסcin.

ש למה הרמת את היד? למה החזקת בסcin.

ת. פחדתי שלא יוחזר אותי שמתי יד. יצאתי בחוץ אחרי זה, בן שלו גבי אמר ליעקב אל תלך למשטרה מחר בשבוע אני אביא לך כסף, האמנתי לו לא הלכתי למשטרה האמנתי לו, يوم אחד הלכתי עם פצעים והכל, למחרת באתי הביתה, עשית טוק טוק אף אחד לא ענה. הם הילכו לחפש דירה לשכירות במקום אחר, לא ידעת. שכן יצא אמר לי בשביב מה אתה עושה בלאגן לך למשטרה תפחה את התקיק. בשביב מה אתה עושה בלאגן אני אמרתי האמנתי לו אמר שיביא לי כסף.

עדות המתלון נטמכת בטעודה רפואית מיום 19.7.17 (ת/3) ובתמונה שצולם חוקר המשטרה לティーוד החבלות (ת/1).

7. תיאורו של המתלון מעלה קושי בכך שאין בו הסבר משכנע לאופן פרוץ האלים. המתלון טוען למעשה, כי הגיע למקום ודרש את הכסף המגיע לו, ואז קם הנאשם 1, לא כל התראה מוקדמת, והחל להכותו נמרצות, יחד עם הנאשם 2. תיאור שכזה אינו מתישב עם ההיגיון, בייחוד בשים לב לכך שהנאשמים היכרו בחובם הכספי, אך שנייתן להניח שהיה להם עניין לשומר על יחס מכבד כלפי המשcir - המתלון, מה גם שהיו מעוניינים להשיג הסכמתו לארכה נוספת לתשלום. בנוסף, התיאור אינו מתישב עם הנסיבות הממושכת בין הצדדים, שאינה מאפשרת להשתכנע כי פרצה אלימות חד צדדיות מיידית ופתאומית מצד הנאשמים.

8. כאמור, בחקירהו הנגדית של המתלון, התבurer עד מהרה, שצד רצונו לזרז את תשלום דמי השכירות, הייתה לביקורו במקום מטרת דחוופה עוד יותר מבחינתו. המתלון אישר שבעצם, הוא בא לדרוש כי הנאשמים ובמי משפחתם יפנו את הדירה מיד, כיוון שהוא נזקק לה, בשל גירושו (עמ' 11 ש' 6): "היו לי בעיות עם אשתי ונשארתי ברחוב, אמרתי אם אתה יכול לפנות את המקום תפונה, הוא אמר לי יש לי עוד 5 חודשים בחוזה, אמרתי סיון אני נשארתי בחוץ עם אמא ועם המטפלת ואני לי בית, הוא אמר לי אני עוד 5 חודשים אמרתי לו שלושה חודשים אל תשלם תצא מהבית". דברים אלה, בשונה מן התיאור הראשוני, מבהירים את הדחיפות שהתלווה לפניה המתלון והלחץ בו היה נתון. מתוך כך, עולה החשש שהמתלון עצמו לא הtent בairo על מינוחות, ואין מדובר בלבד באלים חד צדדיות כפי שתיאר.

9. המתלון אמן הציג חבלות התואמות את טענותו שהוכה בחלקי גוף שונים, אך לא שוכנעתי שאמן הוכה על ידי הנאשם 2, באמצעות לוח ברזל, בעורף, ננטען. בעניין זה, המתלון טען בתחילת שהוכה בעורף (עמ' 15 ש' 16), אך לאחר מכן, טען שהוכה באמצעות הברזל בכל הגוף (עמ' 17 ש' 2). לוח הברזל הוגש כמוצג (ת/6) וניתן להתרשם שהוא כבד למדי, באורך כ-1 מ' וברוחב של כ-30 ס"מ, בעל דפנות ופינות די חדים. ניתן היה לצפות שהacakt המתלון באמצעותו תותיר פציעות או סימני חבלה חדים, אך ככל לא תועדו.

כיוון שעדות המתלון מהימנה עלי, אני מקבלת את עדותו לפיה הנאשם 2 אחז בלוח הברזל במהלך האירוע, אך לא הוכח שהיכה באמצעותו.

10. נוכח תיאורו של המתלון כיצד הותקף בידי הנאשמים מתחת לבניין, ניתן היה לצפות שיימלט מיד מן המקום. ואולם, במקום להימלט, בחר הוא לעלות לדירת הנאשמים, מה שמלמד שלא נרתע, ואולי אף התקoon להמשיך

11. המתלון נתקבש להסביר מדוע בחר לעלות לדירת הנאים לאחר שתקפו אותו, ולמרבה התמיהה השיב: "עליתי הביתה שלו לבקש סליחה". כשתתקבש להבהיר על מה רצה לבקש סליחה, לא נתן הסבר המניח את הדעת (עמ' 17 ש' 16), וההתרשמות היא שלפחות במידה מסוימת, הייתה לו תודעת اسم.

12. בנגד לטענה שהתוון לבקש סליחה, עולה מעדות המתלון כי בפועל הוא נכנס לדירה ללא רשות, מיד אחרי שהנאים עצם נכנסו פנימה: "נכנסתי בכוח לבקש סליחה" (עמ' 18 ש' 6), ושם התהדר העימות. בשלב זה, הנאים דרשו שיצא מיד, כשהנאים 1 אחץ מולו בסכין לחם, והוא ניסה לתפוס את הסכין מצד החד, ונחתר בכך ידו. לאחר זאת, יצא מהדירה תוך שהנאים 2 מפזר בו שלאitolן במשטרה, והם ישלמו לו.

ויצא אפוא, כי המתלון עצמו מאשר שבמהלך האירוע האלים, הוא נכנס לדירה ללא רשות, כמסיג גבולם של הנאים, בבitem. לאור גרסתו שלו, ספק אם ניתן להטיל דופי בנאים 1, שהתגונן מפניו, ונטל סכין על מנת לגרום לו יצאת מביתו. ודוק, הנאים לא ذكر את המתלון, אלא המתלון הוא שאחץ בסכין, וכך נחתר בכך ידו.

13. עוד חשוב לציין כי לאחר האירוע, עשה המתלון מאמצים לביטול התלונה במשטרה, והסביר כי המנייע להגשת התלונה היה לשם פינוי הדירה (עמ' 11): "הוא יצא והוא במקומם לפנות 31 לחודש יפנה לי ב-15 בשלב זה הלכתי למשטרה רציתי לבקש ללקחת את הניר אמרו לי זה כבר הלך לפרקיות, למשטרה באת מאוחר. אם הוא היה נותן לי מפתח היתי מוציא ניירות. הוא נתן לי מפתח מאוחר. שאלתי חוקר אלכס אם אני יכול ללקחת כתוב הגנה זהירה הוא אמר אם עד סוף החודש הוא יוציא מהבית תבאו אני אתן לך מסמכים לא עושים כלום. אני לא היתי מדבר איתו, היה שמחה בן אדם ב_amp; אמרתי לשמחה הלכתי שאלתי משטרה הוא אמר עד סוף החודש אם הוא יוציא נותן לך מפתח אני אתן לך כל הניירות בחזרה זה לא ילך להלאה למעלה. ניירות של התלונה. הוא נתן את המפתח ב-15 אחורי שבועיים, אחר כך הלכתי למשטרה כבר ללקחת את המפתח עם שמחה הלכתי למשטרה אמרו לנו כל התקיך הלך לפרקיות למשטרה זה להלאה הלך. למשפט. הלכתי למקום הזה הם אמרו זה כבר ניירות אצלנו ביד אתה יכול לחתום ניר וביקשתי מבן שלי נתמי הבן שלי רשם הם אמרו בטלפון נתונים תשובה כן או לא, בטלפון אמרו לא זה תביעה אנו לא שמים ככה יהיה בית". מדברים אלה, עולה חשש מטעמת התלונה הייתה להפעיל לחץ על הנאים לפינוי הדירה, בעוד שהאירוע עצמו לא נתפס כבעל חומרה בעיני המתלון. באופן דומה, המתלון העיד שכבר התפיס עם הנאים, ואינו מעוניין לפגוע בהם (עמ' 9 ש' 31; עמ' 10 ש' 7), ודבריו אלו נשמעו כנים. לצד זה, שב ומiquid את חשיבות האירוע מבחינתו, בכך שהנאים היו חייבים לו כסף, ואף הוסיף שאליו שילמו, לא היה מתלון נגדם (עמ' 10 ש' 11-12).

14. במהלך החקירה הנגדית עומת המתלון עם טענות הנאים לפיהן הוא זה שנרג באופן תוקפני, וגורם להסלתת האירוע. בשלב זה, חדל לשטרף פעולה עם החקירה, הוריד את קולו, והשיב פעמים רבות "לא יודע" (עמ' 22), באופן שעורר את הרושם, שהוא עצמו מבן את הבעייתיות שבהתנהלותו.

15. לצד כל האמור, לא ניתן בשום אופן להתעלם מכך שהמתלון נחביל באירוע בנסיבות שונות בגופו, מה שמלמד באופן חד משמעותו שננקטה כלפי אליוות.

ניתוח גרסת הנאים:

16. ניתן לעמוד על גרסת הנאשמים בתמצית, מתוך דברי הנאשם 1 (עמ' 44 ש' 1): "חזרתי מהעובדה ב-30:17, נכנסתי הביתה, הכנסתי כוס קפה, יצאתי בחוץ ואחרי אול' 30-40 דקות חזר בן שלי מעובדה שלו וגם לך כיסא ישב על ידי, מתחת לבניין זה היה. פתאום הוא בא, עצבני, בעל הדירה יעקב, אני רוצה דוחף מפתחות של הדירה, בית שלי. אני אמרתי איך אתה רוצה מפתחות, למה? אישתי זרקה מבית אני כבר שבועיים ישן בתוך אותו שלי בחוץ. אני אמרתי לו תשמע זה לא מעניין אותו זה בעיה שלך, אני 12 שנה אצלך גר פה, איך אני פתאום היה 8 חודשים חוץם עוד היה לי לגור שם. ככה לך אותו, לדפק אותו בקיר, אני היתי ישב בכסא, אני גם ככה עשיתו לו (מדגים את המתלוון דוחף אותו על הקיר עם 2 זרועות מאוגרפות קדימה ואז הוא עצמו הוזף בחזרה את המתלוון עם 2 כפות ידים וזרועות פרוסות קדימה) זהו. עליית הביתה. אחרי כמה דקות הוא גם אחרינו עלה לבית שלי, דפק דלת, דפק דלת, אני פתחתי דלת, אמרתי מה אתה רוצה, אני לא יוצא מבית הזה, אתה מבין, אני לא לבד פה, יש משפחה, ילדים, אישת, סגרתי דלת, זה הכל. זהו.

דברים אלה עולה כי לשיטת הנאשם 1, המתלוון הוא התקוף באירוע, והוא עצמו פעל להידיפה. ואולם, החבלות המרבות על גופו של המתלוון אין אפשרות לקבל גרסה זו כפי שהיא, ביחוד כשהנאשמים עמדו מולו יחדיו, ויצאו מן האירוע ללא פגעה.

17. חשוב לציין כי הנאשם 2 הכחיש כל אלימות כלפי המתלוון, הן מצדו והן מצד הנאשם 1. לפי גרסתו בהודעתו, היה רק וויכוח שבמהלכו "אף אחד לא נגע בו" (ת/10 ש' 14). ואולם, כשעומת בעדותו עם העובדה שהנאשם 1 אישר שהיו דחיפות הדדיות, לא שלל את הדבר, אלא טען שלא ראה, כיוון שהוא עסוק בשיחת טלפון (עמ' 54 ש' 23-25).

18. הנאשם 1 אמן הודה שהדף את המתלוון מתחת לבניין, אך שלל תקופתו. בנוסף, ניסה להרחיק עצמו מחלקו השני של האירוע, בדירה, ואף הכחיש בהודעתו הראשונה (ת/8) את העובדה שהמתלוון עלה לדירה. ואולם, בנגדו לכך, בהודעתו השנייה (ת/9), אישר כי המתלוון עלה אחורי לדירה, וטען שלא זכר זאת קודם לכן. הסטירה בין הודעתותיו, למראות שנגבו בסמכיות לאירוע כשזכרונו היה טרי, הותירה רושם בעיתוי, של ניסיון להסתיר את חלקו השני של האירוע, שהתרחש בדירה.

19. בניסיון לצמצם את חומרת ההתרחשויות בדירה, הביאו הנאשמים לעדות את אשת הנאשם 1, שללה כל התרחשויות אליו. אני מוצאת כי עדותה הייתה מוטה לטובת בני משפחתה, אינה תואמת את יתר הראיות והמצאים, ויש לנווג כפיה בנסיבות.

20. שני הנאשמים, כל אחד בתורו, ידעו למסור בעת חקירתם במשטרת כי המתלוון הגיע לבניין ביום האירוע, כשיידו חשובה, וזה לדעתם ההוכחה לכך שהחברה לא נגרמה באירוע. עם זאת, בעוד שהנאשם 1 תיאר תחובשת לבנה שהיתה על כף ידו (ת/8 ש' 27, ת/9 ש' 15), הנאשם 2 מסר שהוא "פלסטר" (ת/10 ש' 22). המתלוון מצדיו, הכחיש שידי הייתה חשובה כההゲע, ועמד על טענותיו לפיה החבלה בcpf ידו נגרמה באירוע, שניסיה לתפוס את הסכין שאחז הנאשם 1. בענין זה טענו הצדדים, זה בכיה זהה בכיה. התביעה טענה שהפער בין "תחבושת" ל"פלסטר" מלמד על העדר מהימנות, ועמדתה היא כי הנאשמים תיאמו גרסתם לאחר שפגשו במחנה המשטרה, וראו שהוא חbos.

21. לאחר בינת העדויות, אני מוצאת כי גרסת המתלוון בענין הנפת הסכין לעברו מהימנה, ואני מקבלת את הטענה לפיה מקור החתק בcpf ידו באירוע אחר. המתלוון העיד באופןו אונטני "באתי שלם. לא באתי פצע" (עמ'

20 ש' 7), ועדותו הייתה משכנתה. בנוסף, החתך שנגרם לו מתוועד ב-ת/1, ונראה טרי ותואם לתיאוריו כיצד תפס את סיכון הלחם שהונף לעברו. אין זה מתקין על הדעת שבמהלך אותו יום, הספיק המתלוון להיפצע כר באירוע נוסף. העדפת גרסת המתלוון מתקבשת גם לנוכח עדות החוקר ריבקון, לפיה הנאים פגשו במתלוון בתחנת המשטרה, כר שראו את כף ידו החבושה, ואולי כר ידעו להתייחס לעניין זה בחקירה, לצורך הסרת האחריות מעלה עצמן (עמ' 43 ש' 21).

מסקנות

22. גרסת המתלוון לפיה הותקף בידי הנאים, נתמכת בתעודה רפואית ותמונה, אשר לא ניתן להתעלם מהן, ולפיהן נגרמו חבורות בזירע ובצד הפנימי של השפה התחתונה, שפשו במצח וחתק עם קריעה בכף היד. חבלות אלה תומכות במסקנה שננקטה אליהם משמעותית כלפיו, מצד הנאים. לצד זה, לא שוכנعني כי הנאשם 2 היכה את המתלוון באמצעות לוח הברזל.

23. הנאשם 1 אישר שהיה מגע פיסי (דחיפפה והדיפה) בין המתלוון בשלב הראשון של האירוע, ואילו הנאשם 2 הכחיש כל אלימות. לאור הקשי שעליה בגרסה הנאים, ולאור חבלות המתלוון, אני קובעת כי שניהם היו שותפים לאלים כלפיו. גרסתו לפיה הנאים היכו אותו, הדיפה על פניה גרסתם, שאין בה כדי להסביר בשום אופן את ריבוי החבלות על גופו.

24. לצד האמור, ונוכח הקשיים שמצאת בגרסה המתלוון, לא שוכנعني שהותקף באופן פתאומי וחד צדי. נזכיר שוב, המתלוון הוא שהגיע לבניין מגורי הנאים על מנת להעתמת עם, תוך פגיעה בזכויותיהם על פי חוזה שכירות. לפי עדות הנאשם 1, הגיע עצבנוי ודחף אותו לקיר. מעבר לכך, לאחר השלב הראשון של האירוע, בחר המתלוון לעלות לדירת הנאים ולהמשך בעימות האלים, כשהוא מסיג את גבולם, בDIRTEM. המתלוון נכנס לדירה בכוח, למרות שהוא צריך לבצע סליחה על מעשיו. נקל לתאר כי הנאים נבהלו מול דרישתו לפינוי הדירה "מעכשו לעכשו", והבהלה גברת כשהדר לתוכה מיד לאחר שלב המריבה הראשון. מבלי לקבוע מסמורות, התנהלות המתלוון עשויה לעורר את הסוגיה של הגנת בית המגורים לפי סעיף 34 לחוק העונשין, או קרבה לסיג זה (ראו והשוו: רע"פ 1964/14 שימושויל נ' מד"י (6.7.24); רע"פ 6761/14 נ' רכב (8.2.15)), אך טענה זו לא העולטה על ידי ב"כ הצדדים. מה שברור הוא שאף המתלוון לא טמן ידו בצלחת. בנוסף, יש משקל רב לכך שהמתלוון לא הותקף בדירה באמצעות הסכין, אלא אוים על מנת שיעזוב, ואילו הוא מיזמתו אחז בסכין וכך נפגע.

25. לאור קביעות אלה, עולה השאלה האם ישנה הצדקה להרשעת הנאים בעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש בצוותא, תוך התעלמות מהתנהלותו ה頓וקפנית של המתלוון, ולא מתן ביטוי ליסוד ההדדיות באירוע. לדעתו, חומרת מעשי הנאים, אשר ניתן ללמידה מהתהבות המתלוון. לפיכך, אני סבורה כי המקהלה הולם הרשעה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, בעבירה של תגירה. כבר נקבע כי עבירת התגירה עניינה בתקיפה הדדיות - מנוקדת מבט אובייקטיבית (קדמי, על הדין הפלילי, דינון, תשס"ו-2006, חלק רביעי עמ' 2118), ולדעתו היא זו המשקפת את מהותה ותמציתו של האירוע.

26. כאן יש להפנות לכך שבהתאם להוראת סעיף 184 לחס"פ, רשאי בית המשפט להרשיע אדם בעבירה שונה מזה שהואו, ככל שהוא בה נתגלתה מתוך הראיות, ובblast שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן מפניה.

סמכתה זו אינה מותנית בעתירת התביעה (ע"פ 807/99 מד"י נ' עדיזיאן (8.12.99)) ואינה מותנית במתן זהירה פורמלית, כל אימת שמערכת העובדות לפיהן ירושע הנאשם בעל זיקה ישירה לעובדות נשוא האישום המקורי (ע"פ 465/06 אביבי נ' מד"י (6.2.08)). בעניינו, כמפורט לעיל, הנאשם הטענו מפני הטענה שנקטו בכל אלימות שהוא כלפי המתלוון, וניתנה להם הזדמנויות מלאה להסביר את חלקם. לכל אחד מהם הוצגה גרסת המתלוון, וכן הוצגו הטענות. משכך, ניתנה להם הזדמנויות הסבירה להטగונן אף מפני העבירה של תגרה, והוכשרה הדרך להרשעתם בה.

27. נכון האמור, אני סבורת כי המקורה דין הוא אחד מן המקרים שבהם יש לפנות אל מהותו של האירוע, ולהרשיע את הנאים בעבירה של תגרה, חלף העבירה שבכתב האישום.

28. אני ערה לכך שהרשעת הנאים בעבירה של תגרה, יש בה כדי להביע דעה על מעשי המתלוון. דעתך היא כי הרשעה בעבירה זו מאזנת היטב בין מעשי האלים שביצעו הנאים ייחדיו, לבין העבודה שהמתלוון הוא שיזם את האירוע, אך נגדו לא ננקטו הליכים.

29. אצין כי הבחירה בדרך זו של הרשות הנאים בעבירות תגרה, חלף עבירת התקיפה (שבנוסח כתוב האישום), אינה צעד חריג. עיון במאגרי הפסיכה מעלה כי כך נעשה במקרים רבים, בהם נחשף בית המשפט להתרחשות שהיתה בעלי מאפיינים של הדדיות. נפסק פעמים רבות כי על בית המשפט לפנות אל מהות האירוע ולתת ביטוי לעובדה שאין מדובר בתקיפה שנעשתה בחיל הריק (לשם הדוגמא, ניתן לראות: ת.פ. 7520/08 מד"י נ' קובלסקי (3.10.11); ת.פ. 2722/07 מד"י נ' חגואל (12.9.10); ת.פ. 09/3174 מד"י נ' ח'ג'ג (27.4.11); ת.פ. 13-09-17454 מד"י נ' גברילוב (3.2.16); ת.פ. 15-04-9737 מד"י נ' זירדייך (25.9.17); ת.פ. 05/2996 מד"י נ' דראק (23.11.06); ת.פ. 04/8568 מד"י נ' לי (11.7.05); ת.פ. 09/2161 מד"י נ' מילא (15.9.10); ת.פ. 08/7116 מד"י נ' טמסיט (27.6.10); ת.פ. 17-10-830 מד"י נ' בן אבו (5.7.18)).

30. בשולי ההכרעה, אצין כי איני מקבלת את הטענות למחדרי חקירה. עניין לוח הברזל, לא שוכנעת עלי כי היה ניתן ליטול טביעות אצבע ממנו, וספק אם היה בראייה שכזו כדי להועיל, שכן הלווח היה מוטל בחצר הבניין לאחר האירוע, ובנסיבות אלה מקובלת עלי החלטת גורמי החקירה. גם עניין איתור סיכון הלחם, לא מצאתי מחדר ממשמעותי. די ברור שלא ניתן היה לאתר את הסיכון בבית לאחר האירוע, שכן מטיבם של דברים קשה היה לאבחן באיזו סיכון בוצעה העבירה מבין כל הסכינים שבabit, ואף ניתן היה בקלות להסתירה. מטעמים אלה, איני קובעת כי נפלו פגמים, וודאי לא ככלא שהיא בהם כדי לפגוע בהגנת הנאים.

סוף דבר

31. התביעה הוכחה כי הנאים נקטו אלימות כלפי המתלוון ואף נגרמו לו חבלות, אך במהלך המשפט התברר שאף למTELוN הייתה מעורבות מסוימת בכך שיזם את המפגש, ותרם להסלמתו.

32. מצאתי כי העבירה המשקפת את מהותו של האירוע, היא עבירת התגרה, אשר הנאים קיבלו מלאה ההזדמנויות להטגונן אף מפניה.

על כן אני מרשיעה את הנאשמים בעבירה של תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, במעמד הצדדים